

GYEREKKÖNYVTÁR

József Attila Megyei és Városi Könyvtár

[Kezdőlap](#)

[Rólunk](#)

[Eseménynaptár](#)

[Pályázatok](#) ▾

[Hírlevelek](#)

[Kapcsolat](#)

TikTok videópályázat a fiatal olvasókért

ZANTLEITNER LAURA

A könyvtárak számára a TikTok videómegosztó közösségi szolgáltatás még szinte teljesen felfedezetlen terület. Ahhoz viszont, hogy olvasás- és könyvtárnépszerűsítő tevékenységük elérje a legfiatalabb generációkat, szükségszerű a már jól ismert közösségi oldalak, azaz a Facebook és az Instagram mellett ezen a felületen is jelen lenni.

A TikTok hatalmas népszerűsége sok minden más mellett abban rejlik, hogy tökéletesen igazodik a digitális bennszülött fiatalok igényeihez. A felületen szereplő tartalmak 15-60 másodperces videók formájában láthatóak, hallhatóak. Egy jó videó ennyi idő alatt is egy teljes értékű élményt juttat el a gyors információáramláshoz szokott fiatal felhasználóknak lényegre törően, tömören, az érzéseikre vagy gondolkodásukra hatva. A videókészítőknek még ennél is rövidebb idejük van, hogy felkeltsék nézőik figyelmét, és elérjék, hogy ne pörgessenek azonnal tovább a következő videóra.

Ennek a felfedezésnek volt az egyik első lépése a József Attila Megyei és Városi Könyvtár *Így tanulok itthon* című TikTok videópályázata. A pályázat a veszélyhelyzet idején született, így célja az volt, hogy a távoktatás újdonságaival és nehézségeivel szembesülő fiatalok megmutat-

hassák, hogy ők hogyan birkóznak meg ezzel a helyzettel.

Kép forrása: jamvk.hu

A pályázók alkotásainak segítségével megismerhettük, hogy a helyzet milyen előnyeivel és hátrányaival szembesülnek a diákok – milyen könnyen elterelődhet a gyerekek figyelmé saját környezetük, testvéreik, könyveik és játékaik társaságában, de közben milyen kényelmet is ad mindez. Láthattuk azt is, hogy bár az órák nem egy légtérben, egy osztályteremben zajlanak, a fiatalok így is megtalálják a módját, hogy társikkal fenntarthatassák az összetartozás, közösség érzését.

Ez a videópályázat is megmutatta, milyen fontos, hogy a könyvtárak és a könyvtárosok folyamatosan bővítsék eszköztárukat, követve az internet világának újdonságait, hogy ne veszítsék el a kapcsolatot fiatal, potenciális olvasóikkal.

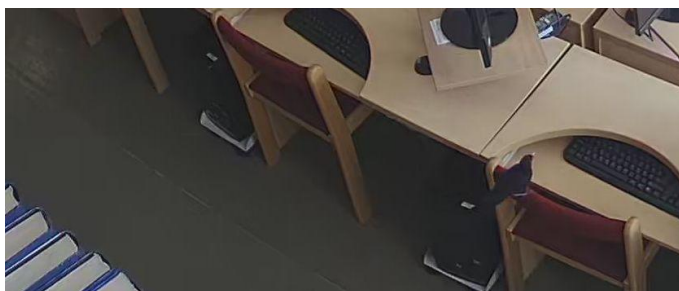

Állati látogatók karantén idején

GOLDSCHMIDT ÉVA

Rigókaland a könyvtárban

Ma 1-2 órát nálunk időzött egy fekete rigó. Ezek a szép fapalcok olyanok is, mint az igazi fa. Könnyeden közlekedett rajtuk, majd a kézi-könyvtár történelem könyveit nézegette. Különösen érdekelte az egyetemes történet és László Gyula: Múltunkról utódainknak című könyve. Majd egy kis napozásra és elmélkedésre a 4-es olvasói számítógép asztalára helyezkedett kényelmesen, és vagy fél órát ejtőzött ott, amíg Bea "meg nem kérte", hogy fáradjon ki a könyvtárból. Ezt azért nem tette meg első szóra, de nem sokkal később már a színes szőnyegen végigsétálva az erkélyen keresztül (ahol betért), távozott.

A széktámlán „tájékozódó” rigó a könyvtárban. A képet készítette: Goldschmidt Éva

Újabb kaland

Madár olvasóink nehezen veszik tudomásul a rendkívüli zárva tartást. Ahogyan természetüknél fogva nem szeretik a bezártságot, a könyvtár "bezártságát" sem viselik jól. Ma, nem sokkal 9.00 óra után, amikor rendesen már nyitva szoktunk lenni, éles csengő kis kiáltásokat lehetett hallani az erkély felől...kicsit közelebbről, mint

általában. Ezek aztán egyre ismétlődtek és már igen hangosan. Arra pillantva a polcok tetején ügyesen tájékozódó és a témakörtáblácskákat hangosan felolvasó széncinege kecses alakja volt látható. A fizika, kémia, földtan, meteorológia és biológia részlegen töltött el elég hosszú időt, ami egy madár szemszögéből tulajdonképpen érthető természettudományos érdeklődés. Valószínűleg őt érintő dolgoknak nézett utána, majd célirányosan, bizonytalanság nélkül kiröppent az (általa bejáratként is használt erkélyajtón). Itt megfigyelhető a gyakorlatias reálbeállítottságú széncinegénk és a múltkori humán érdeklődésű fekete rigónk közötti alkati különbség: a kiscinke, amint elolvasta, amiért jött, már repült is tovább. Míg a rigó az ismeretszerzést követően nem sietett, hanem letelepedett filozofálni, és el sem akart menni, később sem.

Mai (szabálytalankodó, de tudásvágytól hevülő) látogatónk tiszteletére álljon itt egy vers, melyben őt is megidézi a költő, aki április lévén Áprily Lajos, bár a vers Márciusról szól:

" A nap tüze, látod,
a fűre diákat
a hegyre kicsalta: a csúcsra kiállt.
Csengve, nevetve
kibuggyan a kedve
s egy ős evoét a fénybe kiált.

Régi, kiszáradt
tó vize árad,
néma kutakban a víz kibuzog.
Zeng a picinyke
szénfejü cinke
víg dithyrambusa: dactilusok.

Selymit a barka
már kitakarta,
sárga virágját bontja a som.
Fut, fut az áram

a déli sugárban
s hökken a hó a hideg havason.

Barna patakja
napra kacagva
a lomha Marosba csengve siet.
Zeng a csatorna, zeng a hegy orma,
s zeng - ugye zeng, ugye zeng a szived?"

Az utolsó sor is olyan, mintha a cinke ismételtetné!!! És ha most ténylegesen csak korlátozottan lehet is, de ezzel a verssel képzeletben kirándultunk egyet a szabadban. Ezúttal nem készült biztonsági felvétel a "tettesről".

Rézkölyök

Immár a hüllők osztályának tagjai is ...

Mindig jó gyerekeket olvasni látni. Főleg, ha saját örömeikre, önként teszik. Idősebbektől szoktuk hallani, hogy gyerekkorukban még különféle kockázatokat is képesek voltak vállalni, csak, hogy olvashassanak. Például a szülői szigor ellenére villanyoltás után titokban, zseblámpával mohón folytatták a napközben megkezdett Verne regényt, vagy indiános történet. A közkönyvtárakban mód van rá, hogy már az egész picik megbarátkozzanak a könyvekkel, és bár a betűkkel még nem maguk birkóznak, de a könyvek kiválasztásánál, képeik végignézegetésénél, és a mesék meghallgatásakor az olvasó, sőt könyvtári olvasó élményt él meg. Így aztán saját nevükön tagok is lehetnek a könyvtárban. Sok felnőtt olvasónk tudja, hogy gyermeke számára nincs alsó korhatári feltétele a saját olvasójegynek. A legeslegkisebb olvasóink az úgynevezett babaolvasók. Ennek a babaolvasó kategóriának és az olvasásért kalandokba bocsátkozó régi vágású csibész gyerekeknek a különös elegye az a minden hájjal megkent, ravasz kis olvasónk, aki a minap nem-hogy a könyvtár, de egyenesen a feldolgozó iroda ajtaja körül ólálkodott. Ő a dolgok mögé akart nézni, megtudni honnan, s hogyan jutnak el a könyvek a könyvtár polcaira. Egy nagyon fiatal, talán 1-2 hetes kis rézsikló tudakozódott e-felől. De mivel általános ijedséget keltett (fizimiskája

ugyanis a keresztes viperára hasonlít), egy könyvtárházi könyvesdobozba kellett őt belevezetni. Ami először nem volt ínyére, meg is harapta a dobozt, de aztán nyilván rájött, hogy hát ebben szállították ide a könyveket a doboz feliratán olvasható nevű online könyvesboltból, és még érezni is lehet a friss könyvek szagát. Tehát tulajdonképpen minden aznapi kérdésére választ kapott. Így meg is nyugodott és szépen ki lehetett őt rakni az épületből. Már nyoma sincs. Vagy ahogy Áprily Lajos írta:

„A kígyó felsiklott a sziklán,
eltűnt, a rom rejtette el.
A kígyó felsiklott a sziklán
és nem maradt utána jel.

A pisztráng megvillant a habban,
hullt lepke küzdött a habon.
A pisztráng megvillant a habban
és nem maradt utána nyom.

A sólyom átnyilalt a kéken
és néha villant, mint a hal.
A sólyom átnyilalt a kéken
s mögötte nem maradt vonal.

Én nem vagyok se hal, se kígyó,
az eget úszva nem szelem.
Én nem vagyok se hal, se sólyom,
És nem marad jelem.”

Igen, megint ő, aki a „Vadlúd voltam” című vers szerzője is. Amiről a tataiaknak rögtön két dolog jut eszébe: a novemberi gágogás és..... az idei tavaszi kis nyári lúd család, akikkel a tó körül több helyen, a Kastély téren és a várárokban is lehetett találkozni mostanában. Mivel az említett versben szerepel az a jövendölés, miszerint is:

„Majd ha végem itt elérem,
vadlúd-formám visszakerem.”

Akár még az is elképzelhető, hogy Áprily Lajos sétálgatott itt a környéken egy bájos lúdhölgy és pelyhes lúdfiókáik társaságában.